

KEDY, AK NIE TERAZ

Vstával som o piatej ráno. Budík zvonil už o pol piatej, ale akosi som naň nereagoval. Rýchlo som sa obliekol a bežal na autobus. Na nič iné nebol čas. Nevadil mi ani tak dračí dych ako chýbajúca káva, ktorá by ma prebudila. Asi preto som sa potom v robote prevláčal ako mátoha. Akurát som stihol počas behu na spoj vyfajčiť pol cigarety.

Sadol som si za vysokozdvížny vozík a začal nakladať palety s bedňami do kamióna. Jedna bedňa mi však vypadla. Nechápem ako sa to mohlo stať. Trochu praskla, ale vedúci hneď spustil cirkus. Vzápätí sa kradmo poobzeral okolo seba. Keď zistil, že kamionista to nevidel, prikázal mi to nejako zaklincovať, aby nebolo vidno tú puklinu. Poslúchol som šéfa. Lepšie by som však asi urobil, keby som nič neklincoval, lebo to vyzeralo ešte horšie, ako predtým. Chytrý som bedňu naložil do kamióna. Akurát vtedy sa šofér vrátil zo záchoda. Donakladal som zvyšné bedne a svižne som sa vyparil. Šiel som k automatu a zvolil som espresso. Trasúcimi rukami som ho vypil. Hneď som sa cítil lepšie. Aj robota mi išla od ruky.

O desiatej sme mali fajčiarsku pauzu. Kolega rozprával o tom, že nakoniec tú prístavbu k domu nepostaví. Teraz určite nie. Možno o rok, o dva. Druhý kolega si mädlil ruky nad tým, ako výhodne nakúpil dreva na zimu. Kolegyňa bedákala, že sa im v dome pokazil kotol a dva týždne im to už opravujú. Čosi som ešte ponakladal a šiel som na obed do kantíny. Boli volské oká.

Zvyšok smeny potom výborne odsýpal. Keď sa raz dostanem do tempa, už to ide. Napomohli mi k tomu aj ďalšie dve kávy a tri fajčiarske prestávky (z ktorých dve som si urobil ja sám).

Po šichte som sa vybral s kolegami na pivo. Rozprávali sme sa o robote, o tom ako sme sa včera ožrali a o tom ako sa ožeríme zajtra. Každý samozrejme bral kolo. Domov som prišiel o jednej v noci. Ešte predtým, ako som sa hodil do postele, stihol som si nastaviť budík.

Tentoraz ma zobudil v správny čas. V hlave mi hučalo a bolo mi zle. Dopotácal som sa do kuchyne a urobil si kávu. Pil som ju, fajčiak pritom cigaretu. Umyl som si tvár, zuby, vykonal potrebu a vliekol sa do práce.

Tam som sa si stihol dať ešte jednu kávu. Pustil som sa do premiestňovania prepraviek. Bol som akýsi znechutený a rátal som minúty, kedy to už celé skončí. Iba málokedy ma baví práca, väčšinou to celé neznášam. Tešil som sa na cigaretu, kávu a hlavne na obed. Ale úplne najviac som sa tešil na to, kedy padne. Ale tá chvíľa nie a nie prísť. Niekedy, keď pracujem s chuťou, príde koniec raz dva. Ale keď mám toho plné zuby, trvá to celú večnosť. Možno mal na to nejaký vplyv aj dážď. Keď je vonku pekne, aj ja mám akúsi lepšiu náladu.

Keď konečne padla, cítil som, že si potrebujem dať panáka. Kolegovia sa však na mňa vykašľali a tak som šiel do krčmy sám. Našťastie som tam stretol starých kamarátov. Na rozdiel od kolegov, s nimi som sa o robote nebavil, iba o alkoholických zážitkoch. Nevieť ako, ani kedy som sa dostal domov.

Zobudil som sa až okolo obeda. Začal som panikáriť, že som zaspal, avšak rýchlo som si uvedomil, že mám voľno. Vonku lialo. Zmocnila sa ma taká chmúrna nálada, ako ešte nikdy. Pocítil som akúsi prázdnotu. V poslednom čase som mával často takéto stavy, ale až teraz všetko na mňa úplne doľahlo. Na takéto niečo som mal vždy zaručený liek. Vzal som borovičku, nalial si poldeci a hodil ho do seba. Niekoľkokrát som ešte tento postup zopakoval. Vždy to pomáhalo, ale teraz nie. S každým poldeci bolo horšie. Bolo mi strašne otupno. A clivo. Cítil som sa veľmi osamelý. Prestal som rozmýšľať.

Vzal som povraz a obesil som sa.

Na tretí deň ma pochovali pod múrom cintorína ako sa na samovrahov patrí. Najhoršie to niesla moja matka. Keď som videl jej utrpenie, oľutoval som svoj čin. Iba kvôli nej. Keby som v tej ťažkej chvíli toľko nepil, najskôr by som to nevykonal. Alkohol v hlave mi k tomu dopomohol. Ale čo už. Stalo sa. Otca to veľmi nevzalo. Sestru trochu hej. Aj jej synov.

Na ďalší deň mi zaviazali ruky a nohy a ťahali ma tmavou vlhkou chodbou. Smrdela výkalmi a hemžili sa tam potkany a všelijaká iná háveď. Podkopli mi nohy a ja som spadol do toho svinstva. Potkany mi začali obhrýzať tvár. Dvihli ma a kráčal som ďalej. Priviedli ma do nejakej miestnosti. Vlasy mi namotali na valček. Ten ma dvihol do vzduchu. Vlasy sa mi stále viac a viac natáhovali. Myslel som, že sa pretrhnú, no nestalo sa. Nechápal som, ako môžu vydržať taký nápor. Keď sa zdalo, že vlasy mi vytrhnú kožu z hlavy, spustili ma dole.

Usadili ma do kresla a začali vytrhávať nechty. Vykonávali to pomaly, najprv na rukách a potom na nohách, aby bolesť viac vynikla. Rovnako si dali záležať aj na sťahovaní kože. Keď ju po nespočetných hodinách stiahli, otvorili mi ústa a nasilu ju do mňa vopchali. Vysypali predo mňa fúrik plný soli a ja som si domyslel čo bude nasledovať. Dôkladne ma v nej vyvália. Bolesť vyšperkovaná do nepričetnosti.

Zavreli ma do vzduchotesnej gule tak, že z nej trčali moje končatiny, a hodili ju do obrovskej kade. Voda bola mútna a tak som nevidel, čo sa ukrýva pod hladinou. Akonáhle som sa ocitol vo vode, niečo mi začalo hrýzť ruky a nohy. Tekutina bola takmer neprehľadná, no keď som napál zrak, zazdalo sa mi, že sú to pirane.

Vytiahli ma z vody a ja som si uvedomil, že nemám ruky, ani nohy. Nadobudol som obľý, takmer guľový tvar, teda bol som vhodný na futbal. A tak si so mnou chvíľu kopali. Keď usúdili, že mám dosť, hodili ma do vreca, prehodili si ho cez plece a kamsi niesli. Z vreca ma vysypali v mojej izbe. Deň to bol naozaj vyčerpávajúci a tak som čoskoro zaspal.

Ráno som sa cítil ako znovuzrodený. Doslova. Mal som všetky končatiny, kožu, aj nechty. Za ruku ma vzalo malé dieťa a voviedlo ma do kuchyne. Moju pozornosť upútal obrovský hrniec z ktorého sálala príjemná vôňa. Vzali ma za ramená a hodili do hrnca. Varil som sa pätnásť minút. Oznamili mi, že dlhšie by to nebolo vhodné, lebo by sa mi šúpala koža a nevyzeralo by to dobre na tanieri. Prisvedčil som.

Vylovili ma odtiaľ a moje končatiny krásne naporciovali. Podávali ich s rukolou, sušenými paradajkami, feta syrom a sójovou omáčkou. Keďže som nemal ruky, nekŕmiť ma museli oni. Napokon ma stiahli z kože, čo však bolo raz dva, keďže som bol vopred predvarený. Aj kožu mi dali samozrejme zjesť.

Vyvália ma ešte v soli, natiahli za vlasy a hajde do postieľky.

A takto to tu vyzerá deň čo deň. Cítim akúsi prázdnotu. V poslednom čase mávam často takéto stavy, ale až teraz všetko na mňa úplne doľahlo. Chcel by som odtiaľto ujsť.

Nedá sa.